

Amanda och Herman.

PIANO. *Allegretto.*

mf

1. A - man - da satt med en krans i hå - ren, Hon var så

skön som en ros om vå - ren; Och Herman hen - ne sin tro-het

svor, Men falsk-het ut - i hans hjär-ta bor. D. S.

AMANDA och HERMAN.

Amanda satt med en krans i håren,
Hon var så skön som en ros om våren,
Och Herman henne sin trohet svor;
Men falskhet uti hans hjerta bor.

O, Herman, Herman, ditt hårda hjerta,
Det får väl lida med all min smärta.
Må Gud allena snart straffa dig,
Som är så otrogen emot mig!"

Amanda gånger sig ner till parken
Att plocka blommorna uppå marken,
Att binda kransar, det bad hon om,
Men allt förgäfves, ej Herman kom.

Amanda gånger sig ned till stranden,
Hon tager afsked med hvita klänta:
"Adjö, farväl, min otrogna vän,
Vi träffas åter i himmelen!

Amanda gånger sig ner till lunden,
Der fick hon se uti aftonstunden
Der såg hon med sina ögon blå,
Sin Herman bort med en annan gå.

O, Herman, Herman, hvad dig jag beder:
Var ej otrogen mot den du eger,
Att det ej tager ett sådant slut,
Som din Amanda, du egt förut!"

"O, Herman, Herman, vänd dig tillbaka,
Till din Amanda, den du försakar!
O, Herman, Herman, vänd om igen
Till din Amanda, din trogna vän!"

Och himlens stjernor på fästet blänka,
Och himlens klockor i höjden klämta.
Då ropar någon uti mitt bröst:
Hvem har jag nu, som vill ge mig tröst?

"Nej, dig Amanda, ej mer jag älskar,
Ty Elin hafver mitt hjerta fångslat.
Ty Elin är nu min hulda brud.
Gråt ej, Amanda, nu är det slut!"

Amanda gånger sig ned till sundet,
Der fick hon se hvar en båt låg bunden,
Hon löste denna och seglar af,
Och uti hafvet blef hennes graf.

Amanda dignar då ned till jorden.
"O, himlars Gud, hvad är jag nu vorden!
Nu har du glömt din Amanda bort.
Må Gud belöna dig innan kort!

Amanda störtar sig ned i djupet.
Nu var hon klädd i det klara ljustet.
Den hvita klädning hon på sig bar,
Som man i oskulden alltid har.